

Carles Sala

"No endrecem les joguines"

Carles Sala és **escriptor** de literatura infantil i pare del Pep, de 4 anys. Viuen a Girona. Va ser mestre, és artesà pinyolaire i autor de grans llibres com '50 oficis esbojarrats' (Ed. Cruïlla) i 'Cornelius i el rebost d'impossibles' (La Galera), premi Folch i Torres i traduït a diversos idiomes

FRANCESC ORTEU

FOTO: DAVID BORRAT

Jo ja comptava que seria un pare ufanós, però no podia imaginar que ho seria tant! Em costa molt estar-me d'explicar coses del meu fill.

Doncs som-hi. Què us fa feliços?

Agafem la bicicleta. Ho fem molt sovint. Girona és molt plana i permet circular-hi fàcilment. Anem al Parc de la Devesa o seguim el Ter. La bicicleta ens ha omplert molt. O anem amb les seves cosines, que són més petites. Jugant amb elles és feliç. No fa gaire, els grans havíem d'estar pels nens i gairebé no podíem ni xerrar. Ara, de sobte, desapareixen i te'ls trobes a tots en un racó, jugant a la seva.

Com jugueu?

Ens agrada molt fer-ho barrejant joguines. Potser ho deu fer que jo sóc desendrecat de mena. O potser només és una excusa. A casa no tenim menjador, tal com s'entén. Tenim una habitació gran, on no hi ha taula ni cadires. Jo menjo a la cuina, i també hi escric,

per tant, tot el pis és l'habitació del Pep. A terra hi ha un tros de gespa artificial, amb un banc de fusta i plantes naturals. En aquest espai, totes les joguines estan a la vista.

Sembla un lloc perfecte per jugar.

Els amics del Pep quan entren a casa al·lucinen. No tenim les joguines endreçades en calaixos, perquè quan les endreces és com si desapareguessin. Penso que això és molt més creatiu que no pas anar traient i endreçant caps de joguines.

Certament.

Una altra cosa que fa el Pep és pintar-ho tot. Té pintures i tenim moltes coses pintades. O joguines que es fa ell. L'altre dia vam anar a veure *Mar i cel* i no em va demanar pas que li comprés un vaixell sinó que en construïssim un amb cartrons. Que el meu fill em demani això és un plaer.

Explica'm més jocs.

Li agraden molt els gegants. Té una trentena d'ampolles i cada una és

un gegant. Amb les ampolles organitza cercaviles. Ho té molt clar. Aquesta ampolla són els gegants de Sant Feliu de Pallarols, aquella altra és el Carlemany de Girona o una ampolla de detergent líquid és el Geriò, que té tres caps. O el gegant de Sallent. I els fa ballar i s'hi passa molta estona.

Tu ets escriptor. ¿Jugueu amb les paraules?

Els rodolins són una cosa que li ha agradat sempre. N'inventem cada dia. O anem a la sala La Planeta, que és un dels teatres que hi ha a Girona. I quan hi anem, cantem: "Anem a La Planeta, que el cul ens peta".

Tot sembla molt feliç.

És que he tingut molta sort amb el meu fill. Organitzativament parlant, el Pep és un nen fàcil. No té problemes de dormir o menjar ni de rebequeries. Això no ha passat mai.

Com és que tot és tan positiu?

Mira, t'explicaré una cosa. Ja des dels primers dies de vida, cada matí jo obria la finestra i deia: "Oh,

quin dia més bonic". I llavors "oh, quin sol" o "oh, quins núvols" o "oh, com plou", perquè a mi m'agrada molt que plugui. Doncs ara ell es desperta sempre molt feliç. Es desperta cantant i això dona un bon rotllo increïble.

I per anar a dormir?

Cada dia se'n va a dormir amb un atac de riure, un d'aquells que rius i se t'acaba l'aire. A ell li passa sovint. I quan dorm es queda totalment clapat. Té molt bon dormir.

De què heu parlat últimament?

Justament ahir havia de venir l'àvia a casa i ell en tenia moltes ganes. Em va fer gràcia perquè faltaven dues hores perquè arribés i m'anava preguntant quan arribaria. "Doncs d'aquí un parell d'hores", li deia. I al cap una estona, m'ho tornava a demanar. Dues hores, repetia. I tant preguntava que, al final, per no fer-se pesat, va i pregunta: "Papa, i quan vindrà la teva mare?" Em va fer gràcia. Des de la seva lògica, canviant la manera de preguntar canviava la pregunta. —

El pare que et va matricular

Lluís Gavaldà

Dir-ho (o no)

Tots els pares, si fa no fa, ens pensem que els nostres fills són la repera. Tant li fa que ens surtin barruts, consentits, dropos o ploràmiques, els nostres ulls de pares cofois sempre els trobaran especials, únics i encisadors. Només cal trobar-te un pare o una mare pel carrer i preguntar pel seu nen per comprovar-ho. De la seva boca en sortiran proves irrefutables sobre la precocitat inaudita del fill del seu cor. Com ha après solet a parlar i a reconèixer familiars i amics i cançons de Manel i a comptar fins a deu i a saber els colors en anglès i a rentar-se les dents en català.

Per això no deixa mai de sorprendre'm com ens deixem enredar amb el tema nadalenc. Vull dir que costa d'entendre com d'una banda els tenim per uns prodigis de la percepció i de l'altra ens empassem que s'empassin el fet gens científic que un tronc amb barretina defequi de manera inversemblant dolços, lliminadures i monedes de xocolata a canvi d'unes tristes peles de mandarina. Amb nou anys.

Vull dir que amb nou anys ja saben com es divideix per dues xifres i la diferència entre un nom comú i un de propi. Saben quan la mama està col·lapsada i necessita un petó i quan s'ha de deixar tranquil el papa perquè està escrivint l'article a última hora, per variar. Saben quina és la millor cançó dels Ramones i quina camisa els fa encara més guapos. Saben quan és el moment de demanar i quin és el moment de no fer-ho. Saben que facin el que facin l'avi els deixarà veure la tele tanta estona com vulguin i que és millor dissimular quina nena t'agrada si no vols que la resta de la classe ho espatlli fent-te brometes davant d'ella.

I tot i així ens deixem enredar, compartim un pacte de silenci per fer-ho durar tant com sigui possible, ells per por de no rebre cap joguina més i nosaltres per por de perdre la màgia del Nadal i, per què no dir-ho, per por d'afrontar que ja no tenim un nen a casa sinó un preadolescent amb pinta de fer-nos patir el que vam fer patir nosaltres els pares. O sigui que, amb el vostre permís, vaig a renyar-lo per no haver omplert el got d'aigua del tió i a demanar-li que el tapi amb la manteta de tota la vida. I quan arribi Nadal, tancat amb ell dins l'armari per cantar el pare nostre del tió, ens mirarem sabent que ho sabem i que tot i així ho seguirem fent fins a l'any que ve. I l'altre.

Lluís Gavaldà és cantant

